U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. B.,** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2017, č. j. MPSV-2017/64440-911, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Ad 20/2017, o žalobcem vznesené námitce podjatosti,

takto:

Soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová **není vyloučena** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 Ad 20/2017.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2017, č. j. MPSV-2017/64440-911, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 10. 1. 2017, č. j. 2163/2017/AAC.

[2] Podáním doručeným městskému soudu dne 7. 6. 2017 žalobce namítl podjatost soudkyně JUDr. Miroslavy Hrehorové. Podjatost soudkyně žalobce shledává v jejím postupu při zasílání formuláře o prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, neboť mu soudkyně k jeho vyplnění dala nepřiměřeně krátkou pětidenní lhůtu, zaslala jej způsobem, při kterém se okamžik vhození písemnosti do poštovní schránky považuje za okamžik jejího doručení a v daném formuláři nebylo dostatek místa pro uvedení žalobcových tvrzení a důkazních návrhů. Takové jednání považuje za nepřátelské, šikanózní a porušující jeho práva vyplývající z čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce považuje za prokázané, že by s ním soudkyně uvedeným způsobem jednala i nadále v řízení o jeho žalobě. Podle názoru žalobce tedy jmenovaná soudkyně nemůže rozhodovat ve věci samé.

[3] Soudkyně JUDr. Miroslava Hrehorová k vznesené námitce podjatosti uvedla, že nemá žádný vztah k účastníkům řízení a na výsledku řízení nemá žádný zájem. Není jí známa ani žádná jiná skutečnost, pro kterou by byl dán důvod pro její vyloučení z projednávání a rozhodnutí dané věci.

[4] Dne 10. 7. 2017 byla uvedená námitka podjatosti postoupena Nejvyššímu správnímu soudu.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem pro vyloučení nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[7] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (článek 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup zcela výjimečný.

[8] Jde-li o důvody uvedené v první větě § 8 odst. 1 s. ř. s., tak je třeba uvést, že poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Vyloučen by byl taktéž i soudce, jenž by získal o věci poznatky jiným způsobem než dokazováním při jednání. Soudcův poměr k účastníkům či k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, vztahem srdečně přátelským (či naopak vzájemně nepřátelským), může jít také o vztah ekonomické závislosti. V nastalém případě ovšem žalobce žádný podobný vztah nenamítá.

[9] Jde-li o důvody uvedené v druhé větě § 8 odst. 1 s. ř. s (tj. vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení), smysl a účel tohoto ustanovení spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „*předchozí soudní řízení*“ vykládat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu, respektive městského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce. O takový případ však evidentně nejde, neboť věc je ve fázi řízení před městským soudem coby soudem prvního stupně. Žalobce také nenamítá, že by se jmenovaná soudkyně jakkoliv podílela na vydání rozhodnutí před správním orgánem.

[10] Z námitky podjatosti vyplývá, že je podána s ohledem na postup jmenované soudkyně v projednávané věci. Zde je třeba opětovně poukázat na znění § 8 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci. Soudce může být vyloučen z rozhodování jen z objektivních důvodů, nikoli pro subjektivní přesvědčení účastníka řízení o nesprávném postupu soudce v řízení o projednávané věci. Zpochybňovat rozhodnutí soudu

pokračování

jistě lze; k tomu však slouží opravné prostředky (jsou-li přípustné), nikoli námitka podjatosti.

[11] Nejvyšší správní soud proto o námitce podjatosti vůči soudkyni JUDr. Miroslavě Hrehorové rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. července 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu